

Arrest

nr. 131 253 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in Shiraz. U bent ongehuwd.

U geeft aan dat u Iran heeft verlaten vanwege uw activiteiten voor de monarchistische partij Anjoman-e Padeshahi. Sinds 2006 bent u lid van deze partij. U raakte erbij betrokken via R. M. (...), die optrad als woordvoerder van de partij. M. (...) is de partner van uw zus Z. (...). Ze verblijven reeds geruime tijd in België. Uw engagement voor Anjoman-e Padeshahi bestond uit het verspreiden van cd-roms met voordrachten van Froud Fouladvand, de voormalige leider van de partij. Fouladvand brengt daarin een ongecensureerde versie van de Koran. U ontving alle informatie via R. (...) en u kopieerde

deze vervolgens naar cd. 's Nachts deponeerde u de cd's in verschillende brievenbussen in Shiraz. Naast het verspreiden van cd's had u geen andere activiteiten voor de partij.

Begin april 2011, toen u 's nachts cd's aan het verspreiden was, werd u opgebeld door uw buurman. Hij zei u dat mensen van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) uw woning waren binnengevallen. Hij raadde u aan niet terug te keren naar huis. Nadat u dit nieuws vernomen had ontvluchtte u onmiddellijk Shiraz. Via Teheran reisde u naar Istanbul. Van daaruit werd u vervolgens met een vrachtwagen naar België gebracht. Op 22/04/2011 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Enkele maanden na uw aankomst in België leerde u enkele getuigen van Jehovah kennen. U raakte geïntrigeerd door hun geloof en sloot zich bij hen aan. U gaf aan dat u vanwege uw afvalligheid de doodstraf vreest indien u zou terugkeren naar Iran.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw melikaart (identiteitskaart), uw shenasnameh (geboorteboekje), uw kaart van de dienstplicht, uw werkbadge en twee steunbrieven van getuigen van Jehovah voor. Na uw twee gehoren op het Commissariaat-generaal stuurde u nog een bericht waarin u erkende dat u een tijdje in Griekenland verbleven heeft en dat uw vingerafdrukken er werden genomen. U verzweeg deze informatie uit schrik naar Griekenland teruggestuurd te worden.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat er op 12/10/2010 van u vingerafdrukken werden afgenomen door de Griekse autoriteiten. U beweerde op het Commissariaat-generaal echter dat u nooit elders in Europa bent geweest (CGVS I p.11). Ook na confrontatie met de beschikbare informatie bleef u hierbij. U verklaarde dat iemand anders mogelijk met uw paspoort in Griekenland was geweest (CGVS II p.11). Gelet op de vaststelling dat er met vingerafdrukken onmogelijk gefraudeerd kan worden, kan er worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers, zoals reeds aangehaald werd, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas na het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal waarin u met de beschikbare informatie werd geconfronteerd in een brief toe dat u inderdaad via Griekenland naar België bent gekomen. Uit de door u opgestelde brief blijkt tevens dat u sinds uw verblijf in Griekenland niet naar Iran terugkeerde.

Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw initieel vluchtrelaas, zoals u op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken) en zoals u eveneens op het Commissariaat-generaal vertelde, geen enkel geloof meer kan worden gehecht. U beweerde immers dat u pas begin april 2011 in de problemen bent gekomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS I p. 2; CGVS II p. 5), i.e. geruime tijd nadat uw vingerafdrukken door de Griekse autoriteiten werden afgenomen. Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd doordat uw verklaringen over uw activiteiten bij Anjoman-e Padeshahi evenmin weten te overtuigen. Zo gaf u tijdens uw opeenvolgende verklaringen verschillende jaartallen op voor de start van uw lidmaatschap van deze partij. Tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (en ook in de voorafgaande vragenlijst) liet u optekenen dat u sinds 2008 lid bent (CGVS I p.9). Tijdens uw tweede gehoor beweerde u dan weer sinds 2006 lid te zijn en activiteiten voor de partij te ontplooien (CGVS II p.7). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen; u verklaarde hierna dat uw activiteiten pas sinds 2008 officieel werden. U beweerde dat u reeds sinds 2006 actief was maar dan in het geheim (CGVS II p.10). Deze bewering biedt echter geen verduidelijking. Zo blijkt uit de gehoorverslagen duidelijk dat u tweemaal naar het begin van uw lidmaatschap werd gevraagd en dat u hiervoor, zoals reeds aangehaald, een ander antwoord gaf. Uw bewering dat uw activiteiten pas sinds 2008 "officieel" werden weet u overigens niet te duiden. U verklaarde wat dit betreft louter dat u meer cd's begon te verspreiden en "minder bang was" dan in

2006. Dit wijst echter niet op een verandering aangaande uw lidmaatschap. Uw verklaring dat u reeds sinds 2006 actief was maar dan "in het geheim" is evenmin verhelderend aangezien uw activiteiten altijd in het geheim zouden hebben plaatsgevonden. Aldus blijft de tegenstrijdigheid van tel. Een bijkomende tegenstrijdigheid werd verder vastgesteld in vergelijking met uw verklaringen opgetekend in de vragenlijst. Hierin staat vermeld dat de leden van Anjoman-e Padeshahi in plaats van een lidkaart een cijfercode kregen. Van dit feit bleek u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geen weet meer te hebben. U beweerde louter dat er geen lidkaart werd verstrekt. Op de vraag of er in de plaats iets anders, dat u verbond aan de partij en/of dat kon worden gebruikt bij interne identificatie, werd afgeleverd antwoordde u ontkennend (CGVS II p.7-8). U werd aldus op uw verklaring in de vragenlijst gewezen. Pas na deze confrontatie bevestigde u dat u een code had gekregen. Toen u vervolgens om het doel van deze code werd gevraagd beweerde u dat het waarschijnlijk een gegeven was ter identificatie (CGVS p.10). Met deze laatste bewering wordt de tegenstrijdigheid echter versterkt.

Tot slot is het opvallend dat u niet eens wist wie de troonsopvolger is van het Iraanse koningshuis, hoewel u beweerde een actief lid te zijn van een monarchistische partij. U beweerde ten onrechte dat dit Ali Reza is (CGVS I p.19; CGVS II p.9). U beweerde daarbij dat dit de oudste zoon van de verdreven sjah is en dat hij momenteel in Amerika of Frankrijk woont. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Reza Pahlavi de oudste zoon is van de laatste sjah (Mohammad Reza Pahlavi) en de voormalige kroonprins is. Ali Reza is zijn jongere broer die in 2011 zelfmoord pleegde.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat leden van monarchistische groeperingen de afgelopen jaren in Iran in de problemen met de Iraanse autoriteiten zouden zijn gekomen.

Al deze vaststellingen maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde activiteiten voor Anjoman-e Padeshahi. De schriftelijke verklaring van de partner van uw zus R. M. (...), waarin hij uw activiteiten voor de partij bevestigt, is niet bij machte deze conclusie te wijzigen. Deze verklaring, waarvan de objectiviteit niet kan worden gegarandeerd, weegt geenszins op tegen de vaststellingen die hierboven werden gemaakt. De cd-rom die u daarnaast voorlegde (waarop twee videofragmenten staan van Froud Fouladvand en een foto van uw schoonbroer) bevat geen informatie die betrekking heeft op u en is aldus geen bewijs van uw relaas.

Voorts kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de oprechtheid van uw beweerde engagement bij de getuigen van Jehovah. U had immers een erg beperkte kennis aangaande de getuigen van Jehovah. Zo is het hoogst bevreemdend dat u als beweerde overtuigde aanhanger van de getuigen van Jehovah niet eens op de hoogte bleek te zijn van de verplichting tot prediking waarvoor de getuigen van Jehovah vooral bekend staan. U beweerde in dit verband dat getuigen van Jehovah niet verplicht zijn om het geloof te verspreiden. U verklaarde dat u ook nooit over een dergelijke verplichting gehoord heeft. U gaf daarbij aan dat uzelf, in al die jaren, slechts één persoon had aangesproken om uw geloof mee te delen. U beweerde dat u geen tijd had gehad om andere mensen aan te spreken (CGVS I p.18). Zoals blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal die werd toegevoegd aan het administratief dossier botst deze levensstijl volledig met de opvattingen van de getuigen van Jehovah. Zo dient het verkondigen van het 'Goede Nieuws', hetgeen hoofdzakelijk plaats vindt via huis-aan-huis prediking, door iedere getuige te worden verricht en vormt het het meest essentiële onderdeel van hun godsdienstige identiteit. Het is een religieuze plicht. Naast deze vaststelling, die op zich reeds de oprechtheid van uw engagement voor de getuigen van Jehovah fundamenteel ondermijnt, bleek u onwetend omtrent verschillende begrippen die eigen zijn aan de getuigen van Jehovah. Zo wist u onder meer niet wat een apostaat was. Voorts kende u niet eens de naam van de stichter van de beweging en wist u niet wanneer hij geleefd had. U veronderstelde verkeerdelijk dat de stichter in Jezus' tijdperk leefde (CGVS I p. 15-16). Over de structuur van de organisatie van de getuigen van Jehovah kon u niets vertellen, behalve dat de ouderen vergaderingen organiseren; zo wist u niet of er een leidinggevend orgaan was en de naam Bethel, nochtans de naam voor de hoofd- en bijkantoren van de organisatie, zei u niets (CGVS I p. 16). U kende daarnaast de officiële website van de Jehova's Getuigen (www.jw.org) niet (CGVS I p.16-17). U deed tot slot nog een aantal uitspraken die moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met uw beweerde geloof. Zo verklaarde u over uw afvalligheid ten aanzien van de islam dat "wanneer het verstand van de mensen groeit, men meer langs technologie en studie gaat in plaats van langs het geloof". U gaf aan dat dit ook uw levensvisie is (CGVS I p.6). Deze visie staat echter haaks op de leer van de getuigen van Jehovah, voor wie de bijbel het onfeilbare woord van God is. Tot slot beweerde u nog dat u zich in de toekomst weer wil engageren voor Anjoman-e Padeshahi (CGVS I p.10, p. 12). Getuigen van Jehovah beschouwen het lidmaatschap of de voorkeur voor een politieke partij echter als een ernstige overtreding van de geboden van de Bijbel. Getuigen van Jehovah weigeren dan ook om deel te nemen aan politiek. Op basis van dit alles moet worden geconcludeerd dat uw beweerde bekering tot de getuigen van Jehovah niet weet te overtuigen. De twee steunbrieven die u

aanbracht van Getuigen van Jehova geven louter aan dat u figureerde binnen hun kringen. Dit betekent evenwel niet dat u zelf effectief door het leven gaat als getuige van Jehovah.

Zelfs al zou er geloof gehecht kunnen worden aan de oprechtheid van uw beweerde interesse voor de getuigen van Jehovah, quod non, dan nog blijkt uit niets dat de Iraanse autoriteiten van deze beweerde interesse op de hoogte zouden zijn of uw beweerde interesse in de toekomst zouden kunnen vernemen. Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat u intensief aan prediking doet. U verblijft intussen ongeveer drie jaar in België; in die periode heeft u slechts één persoon aangesproken over de getuigen van Jehovah en uw geloof. U verklaarde in dit verband dat u wegens tijdsgebrek geen andere mensen over uw geloof heeft aangesproken en dat het, zoals reeds aangehaald, absoluut geen verplichting was om predikwerk te verrichten (CGVS I p. 18). Gezien uit uw houding in België duidelijk blijkt dat u geen enkel belang hecht aan predikwerk, blijkt uit niets dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran aan predikwerk zou doen. Bijgevolg blijkt uit niets dat de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar Iran uw beweerde interesse voor het christendom zouden kunnen achterhalen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt echter niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het recht van verdediging "*door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*". Verder uit het verzoekschrift blijkt dat zij tevens stelt dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werden geschonden. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM. In een derde middel meent verzoekende partij dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. In een vierde en laatste middel, betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, roept verzoekende partij wederom de schending van het recht van verdediging "*door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*" in en stelt zij dat de motiveringsplicht werd geschonden.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. De schending van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad er bovendien op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste en vierde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij merkt op dat de weergave van de feiten door verwerende partij nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details, terwijl zij tijdens haar interview veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij tijdens de voorgaande interviews reeds verklaarde en meent dat verwerende partij met dergelijke tendentieuze weergave van de feiten haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoekende partij zich bevond.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat aangaand argument niet kan worden gevolgd. In de bestreden beslissing worden de asielmotieven die verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal aanhaalt correct weergegeven en besproken door verwerende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij met alle relevante voorgehouden feitelijkeheden rekening heeft gehouden. Verzoekende partij geeft bovendien niet *in concreto* aan welke relevante feiten door verwerende partij werden weggelaten of met welke relevante feiten geen rekening werd gehouden.

2.2.6.1. Verzoekende partij merkt op dat zij absoluut niet akkoord kan gaan met de beslissing van de commissaris-generaal om haar asielaanvraag af te wijzen omwille van het feit dat men bepaalde aspecten van haar verhaal als ongeloofwaardig beoordeelt, aangezien uit haar verklaringen duidelijk gebleken is dat zij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat haar leven en/of vrijheid in gevaar is in haar land van herkomst. Immers vreest verzoekende partij vervolging door de Iraanse overheid ingevolge haar lidmaatschap van de Iraanse monarchistische partij Anjoman-e Padeshahi. Verder duidt verzoekende partij erop dat het bewijzen van een gegronde vrees een moeilijke zaak is, omwille van het wantrouwen dat asielzoekers koesteren ten opzichte van de asielinstanties, hetgeen bij haar eveneens het geval is.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat het louter uiten van kritiek op de motieven van de bestreden beslissing met de vermelding dat uit haar verklaringen wel degelijk blijkt dat zij voldoende redenen heeft om te

vermoeden dat zij voor haar leven/vrijheid dient te vrezen in haar land van herkomst, niet volstaat om afbreuk te doen aan desbetreffende motieven. Verzoekende partij dient hiertoe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, hetgeen zij *in casu* nalaat. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij een wantrouwen koestert ten aanzien van de asielinstanties, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

2.2.7.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er op 12 oktober 2010 van verzoekende partij vingerafdrukken werden genomen door de Griekse autoriteiten, terwijl verzoekende partij op het Commissariaat-generaal beweerde dat zij nooit elders in Europa is geweest, oppert verzoekende partij dat zij een gegronde reden heeft voor haar stilzwijgen, waarbij zij verwijst naar het gebrekkige asielbeleid in Griekenland en naar haar angst om naar Griekenland te worden teruggestuurd. Verwerende partij had hiervoor minstens begrip kunnen opbrengen. Zij merkt hierbij nog op dat zij als juridische leek niet op de hoogte was van het feit dat naar aanleiding van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland van 2011 (nr. 30 696/09) asielzoekers niet meer worden overgedragen aan Griekenland in het kader van de Dublinverordening. Voorts stelt verzoekende partij dat het dan ook logisch is dat bepaalde data uit haar asielrelaas niet kloppen, zoals bijvoorbeeld het beweerde feit dat zij in april 2011 in de problemen zou zijn gekomen. De feiten waarvoor verzoekende partij vervolging vreest hebben met name ongeveer een jaar eerder plaatsgevonden. Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog dat zij naderhand eerlijk toegegeven heeft dat zij voordien nog in Griekenland heeft verbleven.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 maart 2014 blijkt duidelijk dat verzoekende partij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden:

“U zei reeds eerder dat u nooit in een ander Europees land dan BE bent geweest? Ja, en Turkije.

Eerder werd vastgesteld dat u in een ander land gezet heeft? Welk land.

Griekenland? Ja, ik ben vanuit Turkije gepasseerd.

U suggereert dat u op weg naar BE GR bent gepasseerd? Ik kende de landen niet en weet niet welke landen ik gepasseerd ben.

U werd reeds in 2010 in GR gesignaleerd? Mss dat ze met mijn PP iemand anders opgepakt hebben omdat ik mijn PP aan de smokkelaar heb gegeven.

Het is op basis van vingerafdrukken vastgesteld dat u daar al zat? ...” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/03/2014, p. 11). Deze vaststelling ondermijnt dan ook de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij. Het argument van verzoekende partij dat zij ervoor vreesde om naar Griekenland te worden teruggestuurd, volstaat niet om het verzwijgen van haar verblijf in Griekenland te vergoelijken, gezien de op verzoekende partij rustende medewerkingsplicht. Daarenboven dient te worden benadrukt dat de vaststelling dat op 12 oktober 2010 vingerafdrukken van verzoekende partij werden genomen in Griekenland op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondergraaft, daar verzoekende partij beweerde dat zij pas begin april 2011 – geruime tijd na het nemen van haar vingerafdrukken door de Griekse autoriteiten – in de problemen is gekomen. De loutere bewering van verzoekende partij dat de feiten waarvoor zij vervolging vreest plaatsgevonden hebben “ongeveer een jaar eerder”, volstaat allesbehalve om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. De vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal valse verklaringen aflegt omtrent het tijdstip waarop de door haar beweerde vervolging plaats zou hebben gevonden, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten.

2.2.8.1. Waar verwerende partij stelt dat de verklaringen van verzoekende partij over haar activiteiten bij Anjoman-e Padeshahi evenmin weten te overtuigen, maakt verzoekende partij volgende bemerkingen. Betreffende haar verschillende verklaringen omtrent de start van haar lidmaatschap van de partij, betoogt verzoekende partij dat “in het geheim” niet exclusief doelt op het feit dat de overheidsinstanties niet op de hoogte zouden zijn van haar lidmaatschap. Deze uitdrukking dekt verschillende ladingen en kan bijvoorbeeld ook betekenen dat verzoekende partij niemand van haar familie, vrienden of kennissen had ingelicht over haar lidmaatschap of dat bijvoorbeeld slechts enkele personen van Anjoman-e Padeshahi op de hoogte waren van haar lidmaatschap. Op het Commissariaat-generaal werden hierover geen verdere vragen gesteld aan verzoekende partij en werd derhalve niet nader onderzocht wat verzoekende partij precies bedoelde.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij opgetekend in de vragenlijst en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal omtrent de cijfercode, wijst verzoekende partij er vooreerst op dat zij mogelijks de vraag niet volledig begrepen had, waardoor zij op het Commissariaat-generaal de verkeerde indruk zou kunnen gewekt hebben dat zij niet meer zou geweten hebben welke verklaringen zij voordien had afgelegd. Volgens verzoekende partij is het algemeen gekend dat asielzoekers vaak de vragen tijdens het gehoor niet verstaan door een gebrekkige vertaling door de aanwezige tolk. Verder bemerkt verzoekende partij dat door haar naderhand werd verklaard dat deze cijfercode een gegeven betreft ter identificatie. Verzoekende partij ziet niet in hoe deze verklaring de tegenstrijdigheid bevestigt, daar een lidkaart immers een gegeven ter identificatie is. Wat ten slotte haar onwetendheid over de troonsopvolger van het Iraanse koningshuis betreft, stelt verzoekende partij dat het overduidelijk is dat zij zich vergist heeft tussen de twee prinsen Reza Pahlavi en Ali Reza, hetgeen niet verwonderlijk is gezien beide namen sterk op elkaar gelijken. Overigens is de samenstelling van het Iraanse koningshuis totaal irrelevant. Immers bestaan de kernactiviteiten van de monarchistische partij in het verspreiden van een ongecensureerde Koran en houden zij totaal geen verband met het koningshuis.

2.2.8.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij, wanneer haar tijdens de opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal tweemaal uitdrukkelijk naar het begin van haar lidmaatschap werd gevraagd, telkens een ander antwoord geeft, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden lidmaatschap van de monarchistische partij Anjoman-e Padeshahi. Wanneer zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal met deze vaststelling geconfronteerd wordt, stelt verzoekende partij dat haar activiteiten voor de partij vanaf 2008 officieel werden en dat zij sinds 2006 in het geheim activiteiten had voor de partij. Wanneer haar gevraagd wordt wat zij precies bedoelde met officiële activiteiten, stelt zij louter dat zij meer kopieën begon te verspreiden en dat zij vanaf 2008 niet zo bang meer was. Verwerende partij merkt desbetreffend terecht op dat dit echter niet wijst op enige verandering in haar lidmaatschap en bijgevolg de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de start van haar lidmaatschap niet kan verklaren. Verder kan ook de uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij met “in het geheim” zou hebben bedoeld dat zij (bijna) niemand had ingelicht over haar lidmaatschap geenszins de tegenstrijdigheid weerleggen of verklaren. De Raad ziet immers niet in hoe het feit dat de naasten van verzoekende partij al dan niet op de hoogte waren van het lidmaatschap van verzoekende partij van de partij Anjoman-e Padeshahi van enige invloed is op de vraag naar het moment waarop verzoekende partij lid werd van de monarchistische partij.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de cijfercode, bemerkt de Raad vooreerst dat de argumentatie van verzoekende partij aangaande de vertaling door de tolk op het Commissariaat-generaal, geenszins overtuigend is. Immers werd verzoekende partij er bij de aanvang van haar tweede gehoor op gewezen dat eventuele problemen betreffende tolk (of andere) gemeld moeten worden (administratief dossier, stuk 4). Noch door verzoekende partij, noch door haar raadsman werd een opmerking in die zin gemaakt. Aan het einde van haar tweede gehoor verklaart verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij de tolk goed verstaan heeft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/03/2014, p. 11). Voorts werd door de *protection officer* herhaaldelijk en op verschillende manieren bij verzoekende partij gepolst of zij van de partij iets had gekregen dat haar verbond aan de partij en/of dat kon worden gebruikt bij interne identificatie (“*U heeft nooit een lidkaart gehad? (...) Heeft u iets anders gehad van Anjoman? (...) Heeft de partij u iets anders gegeven om u te linken aan de partij? (...) Om aan te tonen, bv. voor de partij zelf dat u actief of betrokken bent binnen de partij? (...) Voor de rest niets? (...) U had niets om u zelf te kunnen identificeren binnen de partij? (...) Er werd u niets gegeven om u zelf te kunnen identificeren binnen de partij? (...)*” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/03/2014, p. 7-8)). Gezien bij verzoekende partij herhaaldelijk en op verschillende wijzen gepolst werd naar het bestaan van een identificatiemiddel binnen de partij, is haar uitleg dat zij mogelijks de vraag niet volledig begrepen had, waardoor zij op het Commissariaat-generaal de verkeerde indruk

zou kunnen gewekt hebben dat zij niet meer zou geweten hebben welke verklaringen zij voordien had afgelegd, allesbehalve overtuigend. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij niet inziet hoe haar verklaring dat de cijfercode een gegeven betreft ter identificatie de vastgestelde tegenstrijdigheid bevestigt, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op de vraag of er iets aan verzoekende partij werd gegeven ter identificatie binnen de partij, ontkennend antwoordde, terwijl zij later, wanneer zij na confrontatie met de vastgestelde tegenstrijdigheid bevestigde dat zij inderdaad een code had gekregen, nochtans zelf aangeeft dat de cijfercode waarschijnlijk een gegeven was ter identificatie.

Verder meent de Raad dat van verzoekende partij, die beweert reeds sinds 2006 actief te zijn voor de monarchistische partij, verwacht kan worden dat zij minstens een basiskennis heeft omtrent de Iraanse monarchie. Immers wil de partij het huidige regime in Iran vervangen door een monarchie (administratief dossier, stuk 16, deel 6). De uitleg dat de activiteiten van de partij totaal geen verband houden met het Iraanse koningshuis, kan dan ook niet bijgetreden worden. Derhalve is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij verkeerdelijk Ali Reza aanduidt als troonsopvolger van het Iraanse koningshuis, terwijl dit de jongere, reeds overleden broer is van de voormalige kroonprins Reza Pahlavi. Dat een actief lid van een partij die als doel heeft de monarchie in Iran te herstellen, deze twee personen door elkaar zou halen, is, ondanks de op elkaar gelijkende namen, allesbehalve aannemelijk.

2.2.9.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat leden van monarchistische groeperingen de afgelopen jaren in Iran in de problemen met de Iraanse autoriteiten zouden zijn gekomen, voert verzoekende partij aan dat er zich in het verleden wel degelijk dergelijke problemen hebben gesteld en bemerkt zij dat er zelfs mensen ter dood veroordeeld zijn ingevolge hun lidmaatschap. Verzoekende partij verwijst ter staving naar een internetartikel van Amnesty International, dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3).

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat de twee executies van twee mannen omwille van hun banden met Anjoman-e Padeshahi Iran, waarvan sprake in het door verzoekende partij aangebrachte artikel, dateren van 2010 en dat dit feit derhalve niet van aard is de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen dat nergens uit de landeninformatie (administratief dossier, stuk 16, deel 6), waarin overigens eveneens melding wordt gemaakt van de ter dood veroordeling van deze twee mannen, blijkt dat leden van monarchistische groeperingen *de afgelopen jaren* in Iran in de problemen met de Iraanse autoriteiten zouden zijn gekomen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat zij in elk interview steeds opnieuw zeer gedetailleerde en uitgebreide verklaringen aflegde en dat zij haar uiterste best deed om haar verklaringen te staven met bewijsmateriaal, maar dat van haar echter niet verwacht kan worden dat zij van oude feitelijkheden hard bewijs kan voorleggen, opperend dat nergens staat geschreven dat een kandidaat-asielzoeker over een minimaal aantal noodzakelijke bewijsstukken en documenten dient te beschikken alvorens hij het land binnenkomt en dat er dagelijks talloze mensen zijn die asiel aanvragen zonder ook maar op enige manier te kunnen bewijzen hoe ze het land zijn binnengekomen of wat hun identiteit is, zonder dat dit feit echter achteraf tegen hen wordt gebruikt als argument om de asielaanvraag te weigeren, merkt de Raad op dat verzoekende partij in de bestreden beslissing niet wordt verweten geen bewijsstukken bij te brengen, zodat voormelde uitleg niet ter zake doet.

2.2.11.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde engagement bij de getuigen van Jehovah, gezien haar beperkte kennis hieromtrent en haar uitspraken die moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met haar beweerde geloof, en de motivering dat, zelfs al zou er geloof gehecht kunnen worden aan de oprechtheid van haar beweerde interesse voor de getuigen van Jehovah, *quod non*, uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten van deze beweerde interesse op de hoogte zouden zijn of haar beweerde interesse in de toekomst zouden kunnen vernemen, oppert verzoekende partij dat, zelfs al zou zij geen effectief lid zijn van de getuigen van Jehovah, *quod non*, haar loutere betrokkenheid bij de getuigen van Jehova haar reeds groot gevaar oplevert, daar er altijd een kans bestaat dat de Iraanse autoriteiten dit zouden achterhalen. Verzoekende partij vreest dan ook terecht voor represailles.

2.2.11.2. De Raad bemerkt vooreerst dat het louter herhalen dat zij wel degelijk lid is van de getuigen van Jehova niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe

om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zelfs haar loutere betrokkenheid bij de getuigen van Jehova haar reeds groot gevaar oplevert, daar er altijd een kans bestaat dat de Iraanse autoriteiten dit zouden achterhalen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij evenwel geen enkel concreet element aanbrengt waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten dit zouden kunnen achterhalen.

2.2.12.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat geen van de argumenten van verwerende partij volstaan om te concluderen dat haar asielaanvraag ongegrond zou zijn. Verzoekende partij verwijst doorheen haar verzoekschrift nog enkele keren naar de omstandige en consistente verklaringen die zij tijdens de voorgaande interviews heeft afgelegd en waaruit volgens haar blijkt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zij zet nogmaals in de verf dat zij niet begrijpt hoe een, nochtans omvangrijk en gedetailleerd verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan haar asielaanvraag wordt afgewezen en herhaalt haar mening dat verwerende partij slechts de onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoekende partij zich bevond. Ook meent verzoekende partij dat een aantal gegevens door verwerende partij duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden.

2.2.12.2. Daar waar verzoekende partij nogmaals verwijst naar haar verklaringen en stelt dat verwerende partij slechts de onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoekende partij zich bevond, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet. Het argument van verzoekende partij dat verwerende partij een aantal gegevens verkeerd geïnterpreteerd heeft, kan evenmin afbreuk doen aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verzoekende partij zet immers niet concreet uiteen om welke gegevens het dan precies zou gaan en op welke wijze de verkeerd begrepen/geïnterpreteerde gegevens een invloed zouden kunnen hebben op de genomen beslissing. Daarenboven stelt de Raad vast dat, gelet op de inhoud van de gehoorverslagen en de inhoud van de bestreden beslissing, niet kan worden ingezien welke gegevens verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonst dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Waar verzoekende partij nog stelt dat een negatief reisadvies wordt gegeven door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Iraanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op

de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Iran.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt er *in casu* door verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd, leidt de Raad af dat verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 10 februari 2014 en 17 maart 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en, voor wat betreft haar tweede gehoor, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT